

[Kai Moltke.]

landets befolkning stiller, når der endelig skulle foretages ændringer.

Man har rejst det spørgsmål, om en del af det, socialistisk folkeparti har stillet ændringsforslag om, ikke er ting, man har kendt før og har forsøgt før, og at man på visse områder vender tilbage til noget, som så at sige er kasseret. Jeg når her til et af de centrale punkter, hvor jeg ikke kan udtrykke min tilfredshed med loven, og det er selve den ensidige form for boligstøtte, man er nået frem til, idet man er havnet i et m²-tilskud på maksimum 8 kr. 50 øre på et tidspunkt, hvor både rente og andre omkostninger i byggeriet har været i høj grad stigende. Det er kendsgerningerne. Af den betænkning fra udvalgsflertallet, som man indleder med her, fremgår det jo tydeligt, at man i sin tid regnede med at kunne låne mod tredjeprioritet gennem guld-randede obligationer til 5¼ pct., og vi ligger vel i øjeblikket omkring de 7 pct. Endvidere var m²-tilskuddet oprindeligt 14 kr., så 11 kr., så en nedgang til 8 kr. 50 øre. Her har vi det mærkelige, at man går ned med tilskuddet, når omkostningerne formindskes, men man går ikke op, når renter og andre omkostninger forøges; man bliver stående ved de 8 kr. 50 øre; der er lagt loft her.

Man står med en form for koncentreret boligstøtte, som ikke på nogen måde er voksende med behovet for statsstøtte i en række grupper af befolkningen. Det er derfor, jeg i mit ændringsforslag, bare som anstændige forbedringer, har stillet forslag om, at man forhøjer de 8 kr. 50 øre til 16 kr. Det betyder ikke, at man bliver meget gunstigere stillet, end da man begyndte på m²-tilskuddet, når alle omkostningsstigninger tages i betragtning. Herudfra skal også ses mit forslag om at forhøje lånegrænsen til 97 pct. Nu har man ved kollegiebyggeriet skabt en bestemmelse, som jeg udmærket godt kan tilslutte mig og også modtager med glæde, om en lånegrænse helt op til 100 pct., og jeg vil også

finde det rimeligt, at man formindsker kravet til eget indskud i vanskelige tider for det sociale byggeri.

Men der er sket mere end det i forbindelse med m²-tilskuddet i den udformning, man har givet det. Der er sket det, at en lovgivning, hvis formål vel nok oprindeligt var at give en erstatning for de store omkostninger og til en vis grad sørge for, at man ikke kom for højt op, nu i stedet for at billiggøre byggeriet er blevet til en rent social forsørgsforanstaltning for visse mindre-bemidlede grupper. Men når man her så at sige flygter fra det oprindelige formål, var det så ikke mere rimeligt, at man flyttede en sådan bestemmelse helt over i sociallovgivningen i stedet for at lade det være en tilfredsstillende form for boligstøtte? Det er her, jeg i høj grad har betænkeligheder ved den retning, man er slået ind på; og de synspunkter, som man gør gældende fra socialistisk folkeparti, går da også i en helt anden retning. De går i retning af, at hovedsagen er at nedsætte omkostningerne ved byggeriet, hvis vi ikke skal have i en almindelig forøgelse af huslejen.

Nu ved jeg, at man har sagt før, at man har forsøgt sig med den lave rente, og det gav ikke noget tilfredsstillende resultat. Jeg vil være den sidste til at sige, at alle former for tilskud fra det offentlige side er heldige. Det var sikkert ikke noget lykkeligt påfund at sælge statsobligationer og dernæst udbetale 2,2 pct.s statslån til folk, som i indtægter lå langt over de klasser, som man kan tale om som mindre-bemidlede. Der var her et hul i denne lovgivning. Der var endvidere det, at man her stod over for nødvendigheden af at måtte optage lån under disse forhold. Men i dag har forholdet jo forskudt sig, og her er der ikke tale om nogen tilbagevenden, fordi de fænomener, vi står over for i øjeblikket, er noget, vi ikke har kendt til før. Den høje grundpris er et nyt fænomen. Der er sket en fir-dobling af grundværdien. Det er oven i købet lavt anslået for en stor del af landet,